

natuurlijk ben ik niet
die ik denk te zijn.
mijn gedachten bestaan slechts
binnen in mij
en zijn van geen enkele waarde.
ik ben niet meer
dan de optelsom
van al mijn vergissingen
versprekingen
en misdragingen
en als zodanig wil ik
gekend worden door de mensen
die met me omgaan
ondanks, dank zij mijn fouten.

flits

vlak voor hij werd neergestoken
had hij nog gefloten
keep yourself alive

en met een schok bedacht:
god, freddie mercury
die is ook al dood

namen

steeds meer namen worden stilletjes gewist
uit lijsten waarin niemand gaten ziet
omdat die er niet zijn

de elektronische perfectie is bereikt
maar weemoed laat zich niet deleten

leg de telefoon neer
recht je rug
schuif je stoel naar achteren
kijk nog even of de emmer
op de elfde plank staat
mocht het gaan lekken
pak je weigerachtige apparatuur in dozen
en gord je aan
ga een architectonische
wandeling maken of iemand eens
goed de waarheid zeggen of
schiet iets aan flarden of
verzin iets creatiefs maar
huil niet
huil niet

door wie

ja, ik weet ook wel
dat ik niet veel voorstel
een onaanzienlijk diertje
met stof op z'n vleugels
in een hoekje, hopen
niet te worden opgemerkt door wie
altijd op ongedierte loeren

en ja, ik was ook liever
een felgekleurde vlinder geweest
in de zon op een mooie dag
dansend van bloem naar bloem
vertederd gadeslagen door wie
dat allemaal zien als symbool
voor God weet wat

goederentreinen

ik hou van goederentreinen
die in de nacht eenzaam
denderen en soms even treurig
stilstaan op een station
of niet ergens iemand wacht
op een regenperron,
zich dan weer vermannen
en onaangedaan
hun weg vervolgen.

in het bejaardentehuis
vroeg ik de verpleegster:
wanneer wordt er nou weer 's
een liedje uit de jaren '60 gedraaid?
van welke eeuw? vroeg ze

maar toen klonk boven alles uit
een monotoon alarm
en binnen een seconde wakker
voor ik mezelf tegen kon houden
had ik alweer bedacht:

het is zondagmorgen ik ben alleen
ik hoor op zondagmorgen niet alleen te zijn
het duurt nog drie dagen voor ik je weer zie
drie dagen dat is 72 uur
een week is 168 uur
dus dat is wel bijna een halve week
stop nou met denken
stop nou stop nou

terwijl ik de kortste weg zocht
naar de doordreinende wekker
had mijn besturingssysteem
een flitsende start gemaakt
wat niet wegnam
dat het nog een heel eind was
naar de badkamer.

korte metten

ik was vandaag bang
dat je zou denken is dát nou hoe hij is
dat ik zou denken heeft zij niet meer pit
als ik niet over smalle plankjes durf
als jij niet verder komt met schrijven

maar jij zei dat ik niet bang hoefde te zijn
jij weet al tien jaar hoe ik ben
ik ken jou uit je kortste woord
met miezerigheid en marginaliteit
maken wij toch altijd korte metten?!

ik was vandaag bang
maar jij zei dat ik niet bang hoefde te zijn.

dag en datum

geen muziek weerklinkt
de TV is uit
er klinkt geen ping! van de magnetron
de verwarming slaat niet aan
er was vandaag geen post
niemand belt op of aan
op straat spelen geen kinderen
in de achtertuin rinkelen geen kattebelletjes
op mijn horloge met dag en datum
verspringen in doodse stilte de seconden
ik ben alleen op TUE 22

een gebied, geen kaart

wat is dit voor gebied?
er is geen kaart.

waar gaan we heen?
we lopen altijd maar rechtuit
(maar maken af en toe wel bochten).

waar komt al dat water vandaan?
het kan even snel verdwijnen
(of bevroren, of opgedronken worden).

waarom is hier niet één markante boom?
allemaal treurig stemmende staken
(al is er wel een uitkijktoren).

en hoezo, verboden toegang?
als die slotjes bevroren
loop je er toch zo in?

waarom?

waarom lees ik de krant niet verder uit?
waarom begin ik niet in dat mooie boek?
waarom word ik op iedere wandeling
meer geconfronteerd met vroeger?
waarom ga ik mijn huis niet schoonmaken?
waarom bedenk ik nu niet vast
wat ik de hele week zal eten?
waarom maak ik ze niet af
die steeds terugkerende gedachten?
waarom neem ik geen medicijnen
tegen die recidivist, mijn depressie?
waarom ben ik met die éne vrouw
nooit naar bed geweest
en waarom kan ik nu niets anders denken
dan dat haar benen binnen jaren
zullen worden afgezet wegens te veel roken
en dat, nog eens jaren later,
wij allebei er niet meer zullen zijn,
alleen maar eindeloos veel andere mensen
wie dit alles totaal onverschillig laat?

iets op mijn kamer

ik wil je iets op mijn kamer laten zien
als het feest is verlopen
als niemand meer hoeft te slapen
omdat in de zachte ochtend
de gekreukte slingers aan de bomen hangen
als er een vroege fietser voorbij komt
en ze koffie zetten in de keet
als je me kunt zien zoals ik ben
in het eerste licht
tussen de lege flessen
en de stinkende asbakken
als de muziek is opgehouden
en de vogels zingen of hun leven ervan afhangt
dan, ja dan
wil ik je iets op mijn kamer laten zien

tijd

ja, ook in deze tijd van elektronische post
knielen wij wanhopig op de vloer
niet goed wetend wat we eigenlijk zoeken
beklimmen wij in foeterend halfduister trappen
staan wij schrikachtig voor spiegels
ons afvragend hoe het nu verder moet
lopen wij als gekooide dieren
tegen een bloedrode horizon
met het vage idee dat het weer
dat onze stemming beter zou moeten zijn
eten wij uitgebreid in restaurants
maar met het onbestemde gevoel
dat we daar eigenlijk misplaatst zijn
trekken wij wissels op de toekomst
die zichtbaar wordt aan de einder
weten wij niet goed met welk slotwoord
wij applaus zouden moeten oogsten

bonte was

zo gaat dat dus:

je ontmoet op een feest iemand
die je hele leven in de war schopt
en wankelend en jankend
probeer je je evenwicht te hervinden
verleden heden toekomst
van teenage wasteland
tot dikbuikige veeltevolwassenheid
alles draait door elkaar als een bonte was
en jij weet niet eens of dit alles
een troostrijke gedachte is
een nachtmerrie
of te banaal om bij stil te staan

overstap

ik was altijd al nieuwsgierig
naar onbekende plaatsen
en paadjes langs spoorlijnen
hoe het zou zijn om daar te lopen

altijd benieuwd naar
wat nét verborgen bleef
achter gezichten, jassen, gevels
het geheim van de andere kant

hoe het zou zijn
in een ander huis met een ander lief
een andere keuken, andere poezen
andere regels

altijd heb ik in mijn hart geweten
dat ik die overstap een keer zou maken
balanceren op de rand
handjes los en springen

tinnen soldaatje

een koude zondagmiddag in het najaar
het late herfstlicht zou ons
naar buiten hebben gelokt, en na de wandeling
zou een glaasje wijn ons hebben verzacht
bij de zwarte potkachel
de poezen soezend in de stoelen

wat nu rest zijn eenzame dagen
van ronddolen op het Internet
wanhopig op zoek of niet ergens
iets schuilt wat op jou lijkt
al is het maar een heel klein beetje
of ergens iemand mij advies kan geven

hoe maak ik dit ooit weer goed
hoe kan ik mezelf deze kapitale fout
ooit vergeven, hoe mezelf nog
aankijken in de spiegel? ik ben
écht slechtiend. een tinnen soldaatje
dat zo graag in het vuur wilde springen.

de hoed en de rand

de gedachten aan de hoed
die ik vond in een van de kamers
van jouw huis, komen mij grijnzend
uit de slaap houden, zodat ik
in het holst van de nacht
thee ga zetten in de koude keuken
om dit vreselijk huilen te stelpen
zal in die kamers ooit nog gelach opklinken
en zullen dat dan dezelfde stemmen zijn
dezelfde mensen zijn, of is het een
vreemde, holle lach, die je, hoewel
nooit gehoord, herkent uit duizenden:
de rand van de waanzin